

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Samarinenilor - a V-a după Paști

Ilustrare grafică realizată de Elena Gheorghii

Evangelia duminicii (Ioan IV, 5-42)

5. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
6. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas.
7. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.
8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă ? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.
10. Iisus a răspuns și i-a zis : Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.
11. Femeia I-a zis : Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă, de unde, dar, ai apa cea vie ?
12. Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui ?
13. Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși;
14. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.
15. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.
17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus I-a zis: Bine

ai zis că nu ai bărbat,

18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia I-a zis : Doamne, văd că Tu ești proroc.

20. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.

21. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.

22. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este.

23. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește.

24. Duh este Dumnezeu și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.

25. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se chemă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.

26. Iisus I-a zis: eu sunt, Cel ce vorbești cu tine.

27. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea ?

28. Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor:

29. Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul ?

30. Și au ieșit din cetate și veneau către El.

31. Într-un timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă.

32. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.

33. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce ?

34. Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.

35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș.

36. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.

37. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul.

38. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.

39. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.

40. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile.

41. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui,

42. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.

Rugăciunea în duh și adevăr

“La început a fost Cuvântul” și Cuvântul a rămas de atunci mereu la început. Fără El nu există nimic din ceea ce este. Rugăciunea este cuvânt, iar cuvântul este energia prin care Dumnezeu a făcut lucrurile, cerul și pământul. Cuvântul este taina mare și părintele nostru Sofronie spune că are rădăcini metafizice. Rugăciunea este cuvânt de comuniune la care trebuie să fim cu mare atenție. ”Să luăm aminte cu înțelepciune!” se spune la Sfânta Liturghie. Când suntem în biserică, la slujbe, când ne rugăm acasă, seara și dimineața, sau înainte și după Împărtășanie, să băgăm de seamă să nu devină această rugăciune o formalitate. Căci fiecare cuvânt este un mărgăritar de mult preț.

Toate în viața noastră trebuie începute cu rugăciunea. Mulți s-au plâns că rugăciunea e grea, că nu știu cum să ajungă la Dumnezeu. Sigur că rugăciunea e grea. S-ar zice că rugăciunea, în sensul ei ultim, este cu puțință omului, adică a intrat în viața lui Dumnezeu. Dacă nu avem rugăciunea cea mare - rugăciunea inimii -, care ne însoțește până și în somn și ne trezește dimineața, darul Duhului Sfânt, știe Dumnezeu ca nu-l putem învăța, dar îl putem cultiva, după puterile noastre, prin a-L întreba pe Dumnezeu, prin a-I cere, prin a-I mulțumi și, așa zice, prin a ne spovedi lui Dumnezeu în fiecare clipă.

Rugăciunea este cea mai simplă și cea mai directă formă de stabilire și întreținere a relației noastre cu Dumnezeu și cu sfinții. Este ridicarea minții și voii noastre către Dumnezeu, ”vorbirea minții cu El” (Evagrie Monahul). Rugăciunea nu trebuie confundată cu rugămintea, chiar dacă, de cele mai multe ori, simțindu-ne precaritatea în fața atotputerniciei divine, ea devine rugămintea. Rugăciunea este, simplu spus, vorbire cu Dumnezeu. Ea poate fi spre lauda lui Dumnezeu, spre binecuvântare și de cerere (pentru binele nostru și al altora).

Ne ascultă Dumnezeu întotdeauna rugăciunile? Desigur! Dar numai când rugăciunea se îndreaptă cu adevărat spre El, nu când e recitare automata a unui text în care nu ne-am angajat întreaga ființă. Nu întotdeauna Dumnezeu răspunde însă rugăciunilor noastre cum vrem noi. Și aceasta din mai multe cauze: fie ca suntem nevrednici de întâlnirea cu El și de aceea ce am cerut prin rugăciune, fie că cerem rău sau cerem ceva inutil-chiar vătămător-pentru mântuirea noastră, fie că suntem lăsați să stăruim mai mult în rugăciune

spre a fi conștienți de întâlnirea cu El și de darul pe care îl vom primi prin directa Lui intervenție.

Cum trebuie să ne rugăm? Ne putem ruga în gând sau cu voce tare, stând în genunchi - ceea ce e de preferat - sau în picioare, improvizând rugăciuni prin cuvintele noastre sau folosind rugăciunile formulate de Biserică, întotdeauna conștienți că “rugăciunea nu are sens decât dacă e trăită”. ”Dacă rugăciunea nu e trăită, dacă viața și rugăciunea nu se întrepătrund complet, rugăciunea nu e altceva decât un madrigal politicos pe care îl oferim lui Dumnezeu când îi acordăm puțin timp” (Antonie de Suroj, *Școala rugăciunii*). Rugăciunea în duh și în adevăr este cea care, printr-o atitudine statornică și o stare fizică și spirituală specială, urmărește modelarea liturgică a întregii ființe a credinciosului, nu numai obținerea anumitor binecuvântări și realizări de moment, fie ele și foarte necesare.

Evangelia ne învață ce și cum trebuie să cerem: “Cereți lucruri mari, căci cele mărunte le veți primi pe deasupra” (Matei 6,13); “rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc”(Matei 5,44); “Când vă rugați, nu spuneți multe”(Matei 6,7). ”Vreau deci ca bărbații să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie și fără șovăire. Asemenea și femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-și lor podoaba din sfială și din cuminenie, din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu” (I Timotei 2, 8-10).

Și Mântuitorul se roagă. Iisus Însuși se roagă și rugăciunea Sa nu este zadarnică din moment ce obține prin rugăciune ceea ce n-ar fi dobândit dacă nu s-ar fi rugat. Atunci cine dintre noi și-ar permite să nu se roage? Sfântul Marcu ne spune despre Mântuitorul că ”a doua zi, foarte de dimineață, sculându-Se, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu și Se ruga acolo” (Marcu 1,35), Sfântul Apostol Ioan: “Acesta a vorbit și ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău ca și Fiul să Te preaslăvească” (Ioan 17,1). Iar cuvintele următoare pronunțate de Mântuitorul și păstrate de Evanghelie arăta că cel care se roagă este întotdeauna auzit.

A consemnat Anca Voicu

Bibliografie:

- Origen, *Despre rugăciune*, Editura Herarld, București,
- Raducă, Vasile, *Ghidul creștinului ortodox de azi*, Editura Humanitas, 1994

Tâlcuirea Simbolului de Credință (2)

Art.2:” Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, Cel ce este de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut”.

Domnul nostru Iisus Hristos este “Fiul lui Dumnezeu”, Care la plinirea vremii (Gal. 4, 4) S-a făcut om asemenea nouă întru toate, afară de păcat. El este “Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, dar în același timp are și calitatea de om adevărat. Fiind, în același timp, Dumnezeu adevărat și om adevărat, a purtat toate consecințele păcatului originar însă fără de păcat, pentru ca să ne răscumpere pe toți din robia păcatului stramoșesc. Calitatea de “om” este exprimată în *Simbolul de credință* prin cuvintele: ”născut, iar nu făcut”. Nașterea unui copil este singurul mod prin care unei personae i se va recunoaște umanitatea, calitatea de a fi “om adevărat”. Era necesară nașterea naturală a Mântuitorului, tocmai pentru ca oamenii să creadă cu adevărat în opera Sa mântuitoare pentru care a venit pe pământ și pe care a împlinit-o în chip desăvârșit.

Mântuitorul a săvârșit răscumpărarea sau mântuirea noastră prin cele trei chemări sau slujiri ale Sale, și anume:

- a) ca Prooroc și Învățător
- b) ca Arhiereu
- c) ca Împărat

Domnul nostru Iisus Hristos este Proorocul proorocilor pentru ca în El s-au împlinit toate proorociile și pentru că El este supremul învățător care ne descoperă propria Sa învățătură dumnezeiască.

El este, de asemenea, Arhiereul cel adevărat Care nu aduce jertfa pentru Sine, fiind fără de păcat, ci Care, Se aduce pe Sine Însuși jertfa Tatălui, pe Cruce, și Se jertfește mereu pe Sfântul Altar, la Sfânta Liturghie, pentru iertarea păcatelor, sfințirea credincioșilor și viața de veci.

Este și Împărat pentru ca răscumpărând prin moartea Sa pe Cruce pe om de sub robia morții și a păcatului, și înnoindu-l prin Învierea Sa, a întemeiat Împărăția Sa spiritual-duhovnicească, Biserica Sa, ai cărei membri sunt credincioșii și al cărei cap este El Însuși.

(va urma)

Pr. Viorel Mihalache

Cuvânt la Evanghelia Duminicii

- Sfântul Ioan Gură de Aur -

Nu folosește la nimic dacă, apropiindu-ne de Hristos, ne curățim mâinile și hainele, dar nu avem curate gura și limba de orice cuvânt murdar. Văd că mulți au un astfel de obicei în biserică; se sârguiesc să vină la biserică cu haine curate, cu mâinile spălate; dar ca să se înfățișeze cu sufletul curat înaintea lui Dumnezeu nu suflă nimeni vreun cuvânt! Și spun lucrul acesta nu ca să vă opresc să vă spălați mâinile sau gura, ci că vreau să vă spălați așa cum se cuvine, nu numai cu apă, ci, în loc de apă cu virtuți. Gura se murdărește cu defăimări, blasfemii, ocări, cuvinte pline de mânie, cuvinte de rușine, râs și glume.

Spune-mi, dacă ai avea în mâini murdărie omenească și noroi, ai îndrăzni, oare, să te rogi ? Nicidecum ! Și totuși nici una nu-i vătămătoare, pe când acelea sunt pierzătoare. Pentru ce, dar, în cele indiferente ești evlavios, iar în cele oprite, fără nici o grijă ?

- Ce vrei să spui? aș putea fi întrebat. Nu trebuie să mă rog?
- Trebuie, dar nu murdar, nici cu un astfel de noroi pe tine.
- Dar dacă mă murdăresc, ce să fac ?
- Curățește-te!
- Cum, în ce chip ?
- Plânge, suspină, dă milostenii, cere-ți iertare de la cel pe care l-ai supărat, împacă-te cu el, curățește-ți limba, ca să nu mâini mai mult pe Dumnezeu.

Dacă cineva, atunci când te roagă, ți-ar îmbrățișa picioarele cu mâinile pline de murdărie omenească, nu numai că nu l-ai asculta, dar l-ai izbi cu piciorul. Cum îndrăznești, dar, să te apropii așa de Dumnezeu ? Mâna este limba celor care se roagă și cu ea îmbrățișăm genunchii lui Dumnezeu. Nu ți-o mânji deci ca să nu-ți spună și ție Dumnezeu: „*Chiar dacă veți înmulți rugăciunea voastră, tot nu vă voi asculta*” (Isaia 1, 15); că: „*în mâna limbii este viață și moarte*” (Prov. 18, 21); și: „*Din cuvintele tale te vei îndrepta și din cuvintele tale te vei osândi*” (Mt. 12, 37).

Așadar, ca să te apropii cu îndrăznire de Dumnezeu, nu lăsa mânia să pătrundă în tine când are de gând să te cuprindă, ci alung-o ca pe un câine turbat. Așa a poruncit și Pavel: „*Ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără socoteli*” (I Timotei 2, 8). Să ne apropiem de Împărat, să cădem la picioarele Lui nu numai cu trupul, ci și cu mintea. Să ne gândim de Cine ne apropiem, pentru ce ne apropiem și ce voim să dobândim. Ne apropiem de Dumnezeu, pe Care văzându-L serafimii își feresc privirile neputând suferi strălucirea; ne apropiem de Dumnezeu, de Care pământul se cutremură văzându-L; ne apropiem de Dumnezeu, Care locuiește în lumina cea neapropiată; ne apropiem de Dumnezeu, ca să scăpăm de iad, ca să ni se ierte păcatele, ca să ne izbăvim de muncile acelea grozave, ca să dobândim cerurile și bunătățile cele din ceruri!

Să cădem, dar, înaintea Lui și cu trupul și cu sufletul, ca El să ne ridice pe noi cei de jos. Să-I grăim cu blândețe și cu toată bunătatea.

Sfinți Români (2)

În ziua de 2 iunie, Biserica Ortodoxă îl pomenește pe *Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava*, sfânt care s-a născut în jurul anului 1300, în orașul Trapezunt (azi, Trabzor, în Turcia), oraș situat pe țărmul sud-estic al Mării Negre. Încă de tânăr a primit o temeinică educație creștină, fiind un trăitor autentic al Evangheliei, după cum se va adevăra mai târziu. Ca mulți alți locuitori ai orașului său natal, Ioan se ocupa cu negustoria, călătorind în diferite localități de pe țărmul Mării Negre. În anul 1332, inițiază o călătorie din Trapezunt spre Cetatea Albă alături de Reiz, conducătorul corăbiei, care era de religie catolică. În discuțiile purtate cu acesta referitor la dogmele credinței, Sfântul Ioan a susținut cu fermitate concepția ortodoxă. Ajungând în Cetatea Albă, Reiz și-a pus în gând să se răzbune pe evlaviosul Ioan care avusese curajul de a-l înfrunța și astfel se prezintă la eparhul cetății spunându-i că Ioan vrea să treacă la credința tătarilor (căci pe atunci cetatea Albă era stăpânită de tătarii nogai). Bucurându-se de această veste, eparhul porunci ca tânărul Ioan să-i fie înfățișat și îi aduse la cunoștință cele ce i se spusese. Atunci Sfântul Ioan înțelegând uneltirile lui Reiz, a mărturisit cu tărie adevărul despre sine: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de Hristos, căci ce-ar putea despărți inima mea de Soarele dreptății și a mă întoarce în întunericul necunoștinței de Dumnezeu? Preaputernice eparhe, vorbele care ți s-au spus despre mine sunt mincinoase. Eu nu voiesc să disprețuiesc bunătatea ce mi-ai arătat-o, dar nu pot să mă lepăd de Hristos – Lumina lumii”.

Dezamăgit și înfrunțat de curajul și mărturisirea Sfântului Ioan, eparhul porunci să fie întemnițat și supus la numeroase și grele chinuri. În cele din urmă, unul dintre cei ce îl chinuiau, cuprins de ură și mânie, și-a scos sabia și i-a tăiat capul. În felul acesta, Sfântul Ioan a primit cununa sfințeniei și a vieții veșnice, dându-și viața pentru Hristos și devenind un nou mărturisitor al dreptei credințe. Sfintele moaște vor fi așezate cu cinste în altarul bisericii din Cetatea Albă, unde au stat peste 70 de ani, făcându-se multe semne minunate și vindecări de boli celor care cereau ajutorul Sfântului cu credință puternică. De-a lungul vremii, vestea despre sfintele moaște și minunile care se săvârșeau prin ele, a ajuns și în Moldova, în timpul domniei lui Alexandru cel Bun, fiind aduse în Mitropolia Sucevei, Sfântul Ioan devenind astfel cunoscut ca „apărătorul și ocrotitorul Țării Moldovei”. În anul 1589, moaștele sale vor fi așezate în Mănăstirea Sfântul Ioan din Suceava, ctitorie a voievozilor Bogdan al III-lea și Ștefăniță, unde vor rămâne până în ziua de astăzi.

În ziua de 4 iunie, în calendarul creștin ortodox sunt pomeniți *Sfinții Mucenici Zotic, Atal, Camasis și Filip de la Niculițel*. În anul 1971, în comuna Niculițel din județul Tulcea, s-a făcut o descoperire de mare importanță, care evidențiază și mai mult vechimea și vigoarea creștinismului daco-roman. Este vorba de o bazilică paleocreștină având 3 încăperi și o absidă circulară (altarul). Valoarea acestei bazilici este dată îndeosebi de cripta de sub altar în care au fost găsite, pentru întâia dată pe teritoriul țării noastre oseminte de martiri. Inscripțiile în limba greacă, precedate de crucea monogramată, din interiorul criptei atestă

astăzi moaștele a patru martiri pentru Hristos: *Zotikos, Attalos, Kamasis și Filippos*.

Arheologii și teologii, preocupați de aceste importante descoperiri de la Niculițel, n-au putut stabili exact data și timpul pămîririi acestor martiri. În anii următori, continuându-se cercetările arheologice, sub nivelul criptei au fost descoperite rămășițe ale altor martiri, ale căror nume nu se cunosc însă. Cei mai mulți apreciază că acești sfinți au fost martirizați în localitatea învecinată, Noviodunum (azi, orașul Isaccea), fie în timpul persecuției lui Dioclețian, prin anii 303-304, fie în vremea împăratului Liciniu, prin anii 319-324. La doi ani de la descoperirea lor, Sinodul Bisericii Ortodoxe a decis ca moaștele sfinților să fie depuse în patru racle, la Mănăstirea Cocoș aflată la 6 km de comuna Niculițel.

După *Proloagele, vol.II*

Cronică parohială

Miercuri, 25 mai, chiar în ziua în care ar fi implinit 90 de ani, a fost oficiată înmormântarea răposatului Ing. *Gheorghe Moise*, fost episcop și consilier parohial, cu o frumoasă carieră profesională la „Antibiotice” Iași, I.T.P.I.C. Iași și S.C. „Phoenix” S.A. Cei care l-au cunoscut au venit în număr mare pentru a-i prezenta un ultim omagiu. Slujba și praznicul de pomenire au fost organizate de către fiica Iolanda și ginerele Viorel, împreună cu fiicele Teodora și Ligia, în cadrul deosebit la casa filantropică a parohiei. Dumnezeu să-l ierte!

Miercuri, 1 iunie: Ziua internațională a copilului

Această zi plină de bucurie și emoție ne pune în față imaginea sfântă a copilului, reînvie în memorie clipele minunate ale copilăriei, dar în același timp reprezintă și un moment de reflecție asupra responsabilității de a fi părinte, de a avea copii, de a le asigura o aleasă creștere, educare și formare. Trebuie să ne îndreptăm apoi privirea către toți acei copii care, din cauza lipsurilor, a greutăților de tot felul nu se pot bucura de copilărie.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate, cu harul Său și cu marea Sa iubire față de oameni, atât pe copii și tinerii din parohia noastră, cât și pe părinții, profesorii și toți cei care își deschid cu dărnicie sufletul față de cei mici.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Paroh: Pr. Mihai Mărgineanu Preot II: Pr. Viorel Mihalache
Secretar de redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.